

siddelse siden April 1910. Det er om disse Skrivelser jeg siger, at de maatte, skønt uforment, skærpe de Herrers Opmærksomhed for det mærkelige Regnskab, som jeg har gjort Rede for i Skrivelsen af 21. Februar til Finansudvalget, de maatte yderligere gøre det til en Pligt for de Herrer at skaffe Klarhed over dette Forhold.

Det var i og for sig ikke min Tanke at ville dvæle ved Enkelthederne i Sagen, hvis ikke det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) ved sin Udtalelse i Betænkningen havde fundet sig foranlediget til at forrykke Sagens faktiske Tyngdepunkt. Jeg skal ikke opholde mig ved, at det ærede Medlem fra Ringsted optræder i Betænkningen ikke som Medlem af Finansudvalget men i sin Egenskab af forhenværende Minister. Det er en Position, der vel i og for sig nok kunde paakalde nogen Kritik og betegnes som tvivlsom i formel Henseende, thi sæt det havde været det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen) — og det kunde det jo lige saa godt have været, ja det havde maaske endda været allerrimeligst, om det ærede Medlem fra Sorø havde ført an i disse Debatter med mig — sæt dette ærede Medlem havde været foran i Ildlinien, hvad saa? Det ærede Medlem fra Sorø kan ikke skrive i Finansudvalgets Betænkning. Det er blot den tilfældige Omstændighed, at det ærede Medlem fra Ringsted sidder i Finansudvalget, der gør, at han kan optræde saaledes. Men det er en Formalitet, jeg kun peger paa, og som jeg ikke skal opholde mig videre ved. Thi Realiteten er overordentlig tiltalende. Det er overordentligt tiltalende, at det ærede Medlem træder frem med sit Forsvarsskrift som forhenværende Minister, i Særdeleshed hvis han havde manifesteret sig helt og holdent, som han burde, nemlig som Konseilspræsidenten af 30. Oktober 1909. Men han har foretrukket at optræde som forhenværende Justitsminister, og det hænger netop sammen med hans Ønske om og Forsøg paa at forrykke Sagens Tyngdepunkt, ganske paa samme Maade som da det ærede Medlem som Justitsminister satte sin Landbrugsminister under kriminel Undersøgelse. Da stillede han Forhørsspørgsmaalene op paa en saadan Maade, at det maatte give et Resultat, der stillede den ærede Landbrugsminister i det mindst mulig uheldige Lys. Det ærede Medlem er forfaren i den Slags Taktik, og det var ogsaa den, han dyrkede i Gaar. Han har ønsket at begrænse Spørgsmaalet til dette: Har Justitsminister Zahle givet fornøden Agt paa, om der i

Sagen forelaa noget af kriminel Natur? Og saa besvarer det ærede Medlem det Spørgsmaal, han saaledes rejser, og som han og ingen anden rejser. Det ærede Medlem og ingen anden har under denne Debat rejst det Spørgsmaal, om der forelaa noget af kriminel Natur, og om man i den Anledning kunde klage over det ærede Medlem for Pligtforsømmelse. Og saa besvarer det ærede Medlem det af ham rejste Spørgsmaal benægtende. Han skriver: der var „intet i Skrivelsen, som nødvendiggjorde noget Skridt fra min Side som Justitsminister“. Dertil kunde man jo sige: „intet i Skrivelsen“, men det udelukker dog ikke, at der kunde være noget i Sagen. Men det skal jeg ikke fordybe mig i, i alt Fald ikke nu. Jeg vil blot have sagt det straks her ved denne Lejlighed og med saa meget Eftertryk som muligt, at det, som jeg har peget paa, er Regnskabsordenen, og hvad dermed staar i Forbindelse i rent administrativ Henseende, den ved Regnskabsordenen fastslaaede Mangel paa Dokumentation for, at Grundlaget for Modtagelsen af Statsbidraget var til Stede, og ikke om, hvordan Karl Hansen eller Peder Christiansen have disponeret over et Beløb, der laa i en eller anden Kasse. Jeg beder det høje Ting hæfte sin Opmærksomhed herpaa, thi det er Kærnen i Sagen. Alt det andet er kun Forsøg paa at komme ud i Periferien og forskanse sig der, og selv om man ogsaa gør det saa taktisk behændigt, som det ærede Medlem i Gaar gjorde det ved at holde smukke Lovtaler over Karl Hansen, skal det dog ikke lykkes det ærede Medlem at forblive derude. Han skal ind til Centralpunktet, som er Spørgsmaalet om Ministeriets Iagttagelse af Pligten til at overvaage, at Statskassens Midlere anvendte paa den Maade, som Bevillingsmyndigheden har foreskrevet. Det er Kærnen. Jeg har paavist Mangelen ved Regnskabsaflæggelsen for Planteavlssaaret 1908—09, og jeg har paavist og hævdet, at det var den daværende Landbrugsministers Pligt at søge det Forhold opklaret. Der er ikke et eneste Medlem af dette Ting, uden at han efter at have læst Betænkningen vil kunne staa op og sige: deri har Landbrugsministeren Ret. Ingen Minister kunde sidde og lade det flyde for Lud og koldt Vand. Han maatte tage sig af den Sag og se at faa den opklaret saa godt, som det var gørligt. Det ærede Medlem finder det morsomt, at jeg gør saadan en Betragtning gældende over for den Sag, men jeg tør vove den Paastand,